

Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit

„Vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda božstvům, kterým sloužili vaši otcové, když byli za řekou Eufratem, nebo božstvům Emorejců, v jejichž zemi sídlíte. Já a můj dům budeme sloužit Hospodinu.“ Joz. 24,15b

(Postavení dopravních značek) Určitě si teď říkáte, že nás čeká hodina dopravní výchovy. Ale žádný strach, nebude to tak hrozné. Znáte dopravní značky? Teď, když se v Ratiboři opravuje cesta, objevila se jich tam hromada. Možná že už je ani moc nevnímáme. A příští rok si jich užijeme tady u nás. A mně se zdá, že některé jsou hodně škodlivé. Představte si:

30 – jste krásně rozjetí, a naráz se na silnici objeví 30. To je vysloveně škodlivá značka, protože musíte brzdit, opotřebovávají se brzdy a když se zase rozjždíte, tak se spotřebuje benzín. Pořád se mluví o ekologii, ale přitom tady ta značka je úplně antiekologická.

STOP – ta je ještě horší, protože byste klidně mohli projet křižovatkou, ale když je tam stopka, musíte se zastavit, rozhlédnout se a teprve pak se zase můžete rozjet. Klidně jste mohli křižovátku plynule projet, ale musíte zastavit.

Zákaz vjezdu – to je hodně nespravedlivá značka. Přijedete třeba k nějaké ulici, kam byste chtěli odbočit, ale je tam zákaz vjezdu. A přitom z té ulice vyjždí auta. Je to spravedlivé? Oni tam vjet můžou a vy ne. Jak to, že jiní tam vjet můžou a vy ne? Vždyť by se přece vůbec nic nestalo!

Příkázaný směr – a to je také taková zlomyslná značka. Chcete jet doleva, ale musíte jet rovně. Říkáte si, to mi někdo udělal naschvál! Proč nemůžu jet tam, kam potřebuju?

Je to tak? Jsou opravdu značky tak škodlivé, jak jsem teď popsal? Představte si, že by teď zmizely v Ratiboři všechny značky včetně semaforů. To by byl zmatek! Jeli byste na Vsetín, a naráz byste se potkali s někým, kdo jede proti vám, a nemohli byste se vyhnout, protože by se dalo jet jenom v jednom pruhu. Dopředu byste nemohli a dozadu také, protože za vámi už by stály další auta. Tak byste tam čekali a čekali, nemohli byste se hnout. Někdo by se rozčiloval, někoho by to přestalo bavit, nechal by auto stát a šel by pěšky. Anebo byste tam potkali válec. Ten se přetlačuje hodně těžko. Pak by se snadno mohlo stát, že byste měli nejnižší auto na světě. Zbyla by z něho jenom placka.

Dopravní značky jsou užitečné, protože napomáhají tomu, aby se nám na silnici nic nestalo. Abychom dojeli živí a zdraví tam, kam potřebujeme. Říkají nám: Nespěchej, zpomal! Zastav se, důkladně se rozhlédni, než pojeděš dál! Anebo: Tady nemůžeš jet, protože se nedá vyhnout autům v protisměru. Pokud se chceš vyhnout srážce, musíš jet tudy. Nebo: Sem nejezdi, nikam se nedostaneš, ta silnice je slepá.

1. Bible – ukazatel správné cesty

A Pán Bůh nám dal Bibli, aby byla také takovým ukazatelem pro náš život. Někteří lidé si myslí, že Bible je plná zákazů a příkazů. Pokud bych se měl řídit tím, co je v ní napsáno, přijdu o všechnu legraci! Já si chci žít po svém! Nepotřebuji, aby mi někdo radil, co mám nebo nemám dělat!

Ale Bůh nám nedal Bibli proto, aby nás nějak **omezoval**. Dal nám ji proto, abychom měli vodítko pro svůj život. Abychom dokázali rozeznat co je správné. Chce nám ukázat co je dobré pro náš život. Čemu je dobré se vyhnout, abychom neskončili někde v příkopě. Někdy nám říká: To není ta správná cesta! Pokud se po ní vydáš, dostaneš se do slepé ulice. (**značka**) Anebo: Tady je zákaz! Hrozí tam nebezpečí, a pokud ten zákaz nebudeš respektovat, skončí to havárkou. Anebo: Tímto směrem se vydej! To je ta správná cesta. Pokud se po ní vydáš, dojdeš v pořádku do cíle.

Nějaký člověk přijel do cizího města, nastoupil do taxíku. Taxikář se rozjel, přijeli na křižovatku, na červenou. Taxikář suverénně projel. Ten člověk říká: „Človče, vždyť byla červená, dávejte trochu pozor!“ Taxikář se na něho otočí a říká: „Borci vždycky jezdí na červenou.“ Přijeli na druhou křižovatku a zase projedou na červenou. Pasažér se ozve: „Copak mě chcete zabít? Zase jste jel na červenou!“ a taxikář na to: „Žádný strach, borci to dělají vždycky takhle.“ Přijeli na třetí křižovatku, kde byla zelená. Taxík zastaví. Pasažérovi je to divné a říká: „No tak teď je zelená, proč nejedeme?“ a taxikář na to: „Jo, je zelená, ale z druhé strany jedou borci“.

Není to daleko od toho, jak to dnes vypadá v našem světě. Lidé vědí, jak jsou věci správně, ale dělají něco úplně jiného. Každý si stanovuje svoje vlastní pravidla. Říká se tomu „překonávání stereotypů“ nebo „neotřelé názory“. A je z toho jeden velký chaos.

Ale Bůh nám dal přikázání, aby do našeho života přinesl pořádek. Abychom měli pevné vodítko. Abychom dokázali vycházet s druhými lidmi. Abychom pochopili, že naše štěstí nezáleží na tom, jestli máme všechny věci, které mají druzí. A abychom pamatovali na to, že je tu Pán Bůh, kterému na nás záleží a ctili ho. A kdo se toho nedrží, ničí svůj život a také životy druhých lidí.

A je to vidět na všech deseti přikázáních. Když někdo lže a mluví špatně o druhých lidech, ničí důvěru. A proto Pán Bůh říká, že nemáme o druhých říkat věci, které nejsou pravda. Kdo krade, ničí svoje svědomí. Kdo ničí manželství, ničí život. Kdo se svými rodiči neumí dobře vycházet, ničí svůj domov.

Pán Bůh nám dal Bibli, abychom se dokázali v život dobře orientovat. Abychom se za 15-20 roků neotočili a nemuseli si přiznat, že jsme se vydali špatnou cestou a promarnili anebo dokonce zničili svůj život.

2. Akán – vlastní pravidla

Tak to bylo v příběhu o Akánem. Izraelci měli zakázáno si vzít cokoliv z kořisti, kterou získají v Jerichu, protože lidé, kteří tam žili, sloužili modlám. Ale

Akán neposlechl. Když uviděl krásný plášť, zlato a stříbro, neodolal, vzal si to a zakopal ve svém stanu. Pokušení bylo příliš veliké. Možná si myslel, že to nikomu nebude chybět. Nebo že když ho nikdo neuvidí, nic se neděje. Přestože byl bohatý, chamtivost ho přemohla.

Ale ten plášť, který si schoval, nebyl jen tak obyčejný. Nejen že byl krásný a drahý. Byl to šineárský plášť, to znamená, že se používal při modloslužbě, pravděpodobně k věštění. A takové věci měli Izraelci přísně zakázané. Kdo měl takové věci, vlastně říkal, že už nectí Hospodina, ale že ctí ty modly okolních národů.

A i když si Akán říkal, že když ho nikdo nevidí, nic se nestalo, ošklivě se spletl. Hřích zůstává hříchem, i když ho nikdo okolo nevidí. Před Bohem se hřích ukrýt nedá. A velice často postihne i okolní lidi. Na Akánův hřích doplatila nejen jeho rodina, ale také celý izraelský národ. V další bitvě byli poraženi, protože Hospodin se od nich kvůli Akánovu hříchu odvrátil.

Akán se rozhodl, že nebude poslouchat Pána Boha, a dopadlo to s ním a s celou jeho rodinou špatně.

3. Jozue – já budu sloužit Hospodinu.

Jozue byl pravý opak. Když později vede izraelský národ k obnově smlouvy s Hospodinem, připomíná jim všechno, co pro ně Bůh udělal. Jak je vyvedl z egyptské země a přivedl je do země zaslíbené. Jak je převedl přes Jordán a jak zbořil hradby Jericha. Jak jim dal nový domov. Jozue nemluví o tom, co všechno on sám dokázal, nemluví o svých zásluhách, ale připomíná, co pro ně udělal Hospodin.

A říká jednu důležitou věc: **Vyberte si, komu budete sloužit, ale já a moje rodina bude sloužit Hospodinu.** Já se budu držet těch značek, které ukazují na tu správnou cestu. I když vy se rozhodnete jinak, já se budu držet jeho přikázání a budu je ctít.

My se často necháme přesvědčit k něčemu, co dělají druzí. Všichni to dělají, tak co! Slyšeli jste to už někdy? Ale Jozue říká: I kdyby všichni sloužili jiným bohům, já se tím řídit nebudu. I kdyby už nezůstal jediný člověk, který by bral Pána Boha vážně, tak já budu. Já se budu držet Hospodina a povedu k tomu i svoje děti.

4. Nová šance

Ale ten příběh o Akánovi má svoje pokračování. Místo, kde byl Akán ukamenován bylo pojmenováno jako dolina Achór jako připomínka katastrofy, která přišla do Izraele kvůli jeho hříchu. O mnoho let později však získalo toto údolí nový význam. V knize Ozeáš Bůh říká, že údolí Achór, což znamená „potíže“ nebo „katastrofa“, se stane „bránou k naději“. Tam, kde kdysi došlo k tragédii, Bůh může věci změnit k dobrému.

Slyšel jsem příběh z jednoho sboru. Přišla tam nějaká paní, kterou nikdo neznal, byla tam poprvé. A tak kazatel, když se s ní loučil, se jí ptal, odkud je a co ji tam přivedlo. Ona odpověděla, že by to bylo na delší povídání, tak ji pozval na kafe, a ona mu pověděla svůj příběh. Říkala, že před několika měsíci se přistěhovala do

toho města, získala zajímavou práci, která ji bavila a naplňovala. Ale pak udělala chybu a ta firma, ve které pracovala, utrpěla velkou ztrátu. Byla to jednoznačně její chyba. A tak ji z toho bylo zle, protože si byla jistá, že tu svoji práci okamžitě ztratí. Žádná firma si nemůže dovolit ztrácet peníze kvůli chybám zaměstnanců. Ale nic se nedělo. Až po několika dnech se dozvěděla, že tu chybu vzal na sebe její šéf. Svému nadřízenému nahlásil, že ji nedostatečně připravil, málo ji kontroloval v té její práci a označil to jako svoje vlastní selhání. A tak ona za ním šla a ptala se, proč to udělal. A on se na ní podíval a ptá se: A co? No, žes to vzal na sebe. A on odpověděl: No, to je normální. A ona se divila: To vůbec není normální. Všude, kde jsem byla v práci, jsem zažívala, že chyby spíš házeli na mne. I takové, za které jsem vůbec nemohla. I chyby jiných lidí. To není normální! A on říká: Tak ... mně se to zdá normální. Měl jsem být aktivnější. A ona na to: No vůbec ne, vždyť ses mi věnoval a udělal jsi toho pro mě spoustu. Byla to prostě moje chyba. Proč jsi to udělal? A když na něho pořád naléhala, tak ten její šéf nakonec řekl: No víš, kdysi něco podobného udělal někdo pro mě. A ona se ptá: Kdo to byl? A on odpověděl: Ježíš Kristus. O křesťanství něco věděla a tak už neměla žádné další otázky, ale jednu přece jenom měla: Kam chodíš do církve? Protože tam, kde se vede člověk k takovému jednání a chování, tak tam chci být také. A tak jsem sem dneska přišla.

Pán Bůh nám dává ukazatele, aby nás vedly po správné cestě. Varují nás, když hrozí nebezpečí. A my si často myslíme, že jsme chytřejší a děláme věci podle svého. A kolikrát na to doplatíme. Možná jsme někde minuli ten ukazatel, který nám Pán Bůh dal do cesty. Možná se díváme zpátky za sebe a nejsme šťastní z toho, co tam vidíme. A někdy si třeba připadáme jako ta ztracená ovečka, která zabloudila. Ale Pán Ježíš pro nás něco udělal. Vzal trest za ty naše selhání, chyby a hříchy na sebe. Přišel na tento svět, abychom se mohli vrátit zpátky k němu.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, děkujeme Ti, že Ty jsi ta jediná správná cesta, a že když za Tebou jdeme, nezabloudíme. I když to víme, často si chodíme po těch svých vlastních cestách. Kolikrát bloudíme. Voláš nás, abychom Tebe následovali, ale my máme plnou hlavu svých věcí a Tvůj hlas často přeslechneme. Děkujeme, že nás máš ale přesto rád a že když prosíme o odpuštění, můžeme se k Tobě vrátit a Ty na nás čekáš s otevřenou náručí. Děkujeme Ti za to. Děkujeme. Amen.*